

29. szám.

Julius 20-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mar csak megsugok sub rosa, hogy nalam izs volt egy muszka emissarius. Derik, tisztiszegezs firfiu, mozsd szandikozik miniszteriumnal valami hivatalt valalnyi. Bizonyosan megteszik valami tanacsozsnak.

No had, a mint megismerketünk, is felfedeztünk közözs sympathiakat is politikai meggyöződiseket, had csak mingyart ratirte tisztelt barátom uram „ad medias res“ (t. i. zsebe közepibe) is mutogatot, maga igazolasara, menyi pinz van neki. Ez legjob legitimatio.

Azutan elkezte magasztalnyi alapotokat, milyen jo dolog lesz, ha eezer muszka el talál foglalnyi orszagot.

Osztrak status adosagok nem lesznek orszag valain töbet. (No bizom szip lesz!)

Se ur, se paraszt osztrak financznak nem fizeti töbet hus, bor accisat, palinka accisat. (No, ez a fő dolog!)

Nem soroznak be töbet fiatalsagot osztrak hadseregbe hat esztendőre. (Ez izs csak valami!)

Magyar szolgabiro nem fogja graszalnyi nipsig fölöt. (Hm. No csak jo.)

Katholikus papok nagy birtoka elvitetik,

is mazz papoknak oda atadatatik. (E se trifa dolog!)

Magyar miniszterium, ki elen olyan sok a panasz, megbuktatatik. (No eszt izs köszönünk alazatosan!)

Senki töbet politikai vileminyirt be nem csukatatik. (Ez derik dolog!)

Minden ember egyenlő rangra emeltetik. (Bizom jo lesz, ha mind *baronok* leszünk.)

Szabad lesz dohanyt természetnyi minde-
 niknek. (Eszt kelet volna legelib mondanyi.)

Is vigezetre sok minden ros magyar törviny eltörültetik, is egyszerü, nipszerü, könnyen megirthehető tövinyiszolgaltatazs behozatatik. — (Bravo!)

Hanem in csak megcsovalgatam fejemet, is aszt elenvetetem neki:

— Mind nagyon szip ez, is mind nagyon jo; — de nekem mig se nem teczik asztat. — Mert ha ez mind így lesz, akor Magyarország egy paradicsom lesz; ha pedig Magyarország egy paradicsom lesz, akor egisz vilagbul mind ide indulnak majd zsidok; is minthogy magyar embernek, (ha tot, vagy szerb izs) ha nem lesz egyib kötelesege, mint csak enyi, inya, megle-

vin azon jó szokása, hogy hit nap alatt nyolcz napra valót tud enyi; zsidó pedig hat napig koplal, hetedikén meg böjtöt tart; — ha ilyen nagy boldogság lesz országban, akkor mi iten meg nem ilünk, mert zsidók bennünket inen kiböjtölnek.

— Háj, — monta muszka barátom, — ne tesik azon szomorkonyi, hiszen lehet segitenyi, vegyük punctatim dolgot, miben vannak scrupulusai?

— Hat, mondok, vegyünk sorba... Alinea 1. Ha nem lesznek rajtunk osztrak statusadosagok, leszünk mi barbarok; statusadosag szükségessz symboluma civilisationak.

De megvigasztalta nekem muszka barátom: „ne tesik fészkelődni a miat; ha csak statusadosag kel, it lesz muszka statusadosag, az mig eczer anyi, mint a másik.“

(Mar az mazzs!)

— Azutan: alinea 2. Ha se ur, se paraszt nem fizeti osztrak finacznak accisat, husirt, borirt; akkor iten minden ember folyvast gyomor megterhelisben, magyar betegsigben fogja szenvedni.

Megvigasztalta muszka barátom: „ne tesik filnyi semit, majd it lesz akkor kozak finacsz, ki hszu pikaval magat hust kibök talbul, is magat bort kiisz poharbul, is nem lesz semi baj.“

(A mar helyezs.)

— Hanem aszt mig se nem szeretek, hogy mar azutan nem szolgál hat esztendeig leginszig osztrak hadseregben; anyi lesz ithon nyakunkon léhütő, hogy nem birunk vele.

Megbiztata muszka atyamfi: „ne filjetez. Fogja szolgálnyi a helyete muszka hadseregbe husz esztendeig.“

(Igy mar ahan!)

— Hat azutan, ha magyar szolgabiro nem kegyetlenkedik élő szoval köznip felete; ki beszélhet akkor sok perversus, refractarius parasztal?

Megnyugtatót muszka: „ne tesik busulnyi, it lesz kozak hetman magyar szolgabiro helyete, majd megmond az nekik, a mit kel, sajátkezüleg.“

(Igy mar jól!)

— Hanem a csak nem megy fejembe, hogy ha katolikus papoktól elvesznek nagy birtokot, is odaadnak másoknak, milyen büszke lesz akkor majd superintendensem; ha ü izs jarhatya hat

lovon. Mozd ü köszöni bennünket, akkor meg se fogja latnyi benemet.

Ere izs megfelelte muszka barátom: „ne tesik tüle tartanyi: papi birtok nem fog adatnyi luther- is kalvinuzs papoknak; hanem majd muszka praelatusoknak. Superintendenzs csak jar gyalog.“

(Ahán! Irtem!)

— Denique alinea 6-tul nagyon tartok; ha mostani miniszterium megbuktatik, retegem tüle, hogy ultraliberalizs, szilső baloldali miniszterium felyül kerekedi.

Ezen agodalमतat tökiletesen megszüntete muszka barátom: „ne filjetez semit, van mig rezervaban egy par Murawieff, a kit megkaphattok: a kivel meg lesztek eligedve.“ (Meg letem eligedve.)

— Hanem a csak tulsagozs liberalismus tületek, ha senkit politikai vileminyirt Magyarorszagban nem becsukattok. Ez problema; hogyan lehesen akkor kormányozni?

Nevete rajta muszka barátom: — „nem becsukatunk, csak elviszünk ütöt Sziberiaba, ot eleresztünk a havon, had szalagyon.“

(Ecce, ez izs megvan fejtve!)

— De mar az elen mig izs protestal büszkesigem, hogy minden ember egyenlő rangra emeltesik; mert hogy in olyan baron legyenek, mint mazzs baron, az igen helyezs; de hogy a kocsisom izs olyan baron legyen, mint in lesznek, ez mar nem helyezs.

Ere izs tökiletezs volt muszka barátom válasza: „ne tarts tüle magadat! nem parasztok felemeltetnek mind uraknak, hanem urak leemeltetnek mind parasztoknak, is nem kocsisod lesz olyan *baron*, mint te, hanem te leszel olyan *baron*, mint kocsisod.

(Eben izs felvilagositatam.)

Csak mig az elene volt nagy alomgazdaszati elenvetisem, hogy dohanyt legyen szabad természetnyi minden embernek, hiszen ha minden ember természetzi dohanyt, akkor ki fogja megvenyi dohanyt?

No mar ezelegiszen kinevete engem muszka barátom: „ki vesz meg dohanyt? hat az vesz meg, a ki természetzi. Hiszen csak tudod talan, hogy muszka constitutio szerint nemcsak föld, a mi terem, nemcsak dohany, zab, a mi rajta terem, hanem ember izs, ki rajta természetz, valosagozs leibeigene tulajdona valami herczeg-

nek, kinek szoktak irdemeiirt ajandikoznyi tiz husz ezer lelket, s ki azokat megind eladhat, mikor akar. Tehat természettheti mindenki, a mit akar, hanem az a Potemkin hercegi, meg a Momonoff hercegi, meg a Babutow hercegi, meg a Tatsitseff hercegi, meg Waszilcsikof etcaetera graeca hercegeki.“

(Eszt izs megtanultam.)

Csak vigezetre mig az elen excipialtam volna, hogy ha minden edigi magyar törvinyt eltörülnek; nekem öreg embernek nehiz lesz mar uj codexet megtanulnyi.

De ara nizve izs eloszlata agodalmainat muszka baratom: „ne busuly! hamar megtanitanak aszt neked. Egisz civil is criminal codexnek lesz csak egy paragrafusa; anak a titulusa: „kancsuka:“ a szövege, tudod, hogy börbül van.“

(Tökiletesen meg voltam czafolva.)

No mar ez igy hat mind igen szip lesz, igen jo lesz, köszönök izs igen alazatosan; de nem instalom belüle. Tudod, kedvezs muszka

baratom, mar in csak megmaradom „magyar pecsovics-“nak. Az izs elig rosz a rosznak. Hanem vannak nalammal mig egy kleiderstokal magasab fokra irdemezs hazafiai, a kiket hinak muszka-vezetöknek, kik 49-ben behoztak muszkakat Ausztria helyrealitasara, osztrak statusadosagok megnövelisire, Magyarország agyonverisire, beszily ezekel. Is azutan varakozal adig, a mig *eze*k az urak izs mig cezer felkerenek, hogy *masoczor izs* behozanak muszkakat Magyarorszagba.

Aszt hiszek, hogy adig nagyot nöhet a szakalad.

Lasa, tekintedezs baratom uram! — csak jól esik az egy pecsovics embernek, mikor isz-reveszi magarul, hogy mig sem olyan nagy pecsovics, mint a milyen nagy pecsovicsnak kelene lenyi, hogy legyen.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Mendemondák.

Egy években úgy, mint sikertelen pályáján megélemedett tiszteletbeli aljegyző nagyon sajnálja, hogy a közgyűlések oly hamar eloszlanak. Épen mikor beszélni akarna, mindig akkor oszlik el a közgyűlés; pedig azt hiszi, hogy beszéde helyeslésre találna, azért, hogy oly fiatal (már t. i. mint jegyző).

Az államgépezet nem gőz-, de hihetőleg olyan állati erőre van készítve, mely nagyon is fontolva szokott haladni. Az igazság-szolgáltatás szekereének kerekei pedig kezdenek megfenekleni a sárban. Hiába, mostanában nagyon sok eső járt.

Fiume felett a napokban *Északi* fény mutatkozott, de Matkovich, daczára a természettudományokbani jártasságának nem sok jót tudott belöle jósolni.

A magyar delegátusok Bécsben üres idejük alatt a szabadban fürödnek, s már tudnak is uszni — az államadósságban.

A lengyelek neheztelnek, hogy az ujjonon kinevezett lebergi főnök egy szót sem tud lengyelül. Az már tudni való dolog, hogy a főnökök sehol sem értenek a nemzet nyelvén.

A hirlapok szerint Bécsben nagyon félnek a magyaroktól, a kormánytól, a Reichsráthtól, félnek az állambukástól. Ezeknek a bécsieknek az ijedtségtől jó volna tán egy kis Csikó-lépet beadni.

Csernátony a sajtóról értekezvén, félt, hogy darázs-fészekbe talál nyulni, s majd megszipkedik a darázsok. Mitől se tartson, — már többnyire mindegyik kieresztette fulánkját, még csak Gyulai Pál is.

A Heráld megerősíti Deáknak azon állítását, hogy a fekete *sárga* csak ugyan családi szín, mert különben nem is tüzték volna fel *Budára*.

Egy kezdő prókátor, hóna alól egyetlen egy perét is elveszítvén, restelli, hogy már kezdetben is ügyetlenkedik.

Végre a mi számunkra is szépen hull az ég áldása. Legyen áldott érte az Úr neve !

Egy falusi ember azon töri fejét, hogy az excellentiás diesség vánkosa micsoda szőrrel lehet kitömve? Hihetőleg öszvér szőrrel, mert hát most egyszerre ketten is nyugosznak rajta.

A lapok szerint az államadósság nőttön nő. Jó lenne tán a kormányt is tékozlónak nyilvánítani, hogy ne igen csinálhasson több több adósságot.

Az alföldi hirlap szerkesztője, mióta a hevesi hártározat megszületett, mindig *boros vízzel él*; talán attól tart, hogy a tiszta bortól olyan heves cikket talál írni, hogy tőle még tán az előfizetők is felhevülnének. Ilyesmitől ne tartson semmit.

Magyarországon most alakul mindenféle a tornaegylet, mikor már a *bak* füttyöt is jobban szabad hányni, mint ezelőtt vagy tíz évvel.

Kiss és Nagy.

K. Mitfélek azok a delegátusok, a kik most Bécsben vannak ?

N. Ha legátusok, ugy bizonyosan deákok lesznek.

K. Hát Gyulai Pál veszekedik-e még ?

N. Veszekedik-e ? Gyulai Pali olyan legény a kinek — úgy hiszem — ha meghal is, könnyebb lesz a szemét mint a száját befogni.

Tyhú! milliomadta sok kontóssa! Ha ezeket mind ki kell elégíteni, akkor kenyérnek való sem marad a zsákokban.

A ki német ruhában jár, az ne menjen a postahivatalba.

Egy vidéki uracs D. városba jöven, hogy abban a falusias magyar ruhában meg ne szólják, egy öltöző német ruhát vásárolt, s miután bele rázta magát csin-talan divatos ruhájába, járt kelt a városban szanaszét. Egyszer a postahivatalba is bevetődött, s nagy fejbókolással adott át a posta expediteurnek egy értékes levelet. A német plundrás filiszteusból persze nem névén más ki, mint a magyar pénzügyminiszteriumnál hivatalt kereső cseh delegatus, a postahivatalnok németül szólott hozzá: „Wollen sie zahlen?”

A német szó hallatára dühbe jött a falusi telivér magyar, s csattanós szavakkal utasítja rendre a posta-

hivatalnokot, hogy hogyan merészel egy magyar földes úrhoz németül szólni, a magyar királyi posta hivatalnok. „Hát még most is németül beszélnek önök, mikor már magyar kormánytól húzzák a fizetést?”

Bocsásson meg uram! — válaszolt a postahivatalnok — ebben a német ruhában egészen németnek néztem, s tarték tőle, hogy ha magyarul szólok hozzá, meg találom sérteni. No most már tudom, hogy a német anzugban is lappang magyar ember.

„Na teringtetté, — nyöszörge a német ruhából kiböszült magyar, — az úr ugyan lefőzött evvel a német ruhával. Jövöre még a maradéknak is meghagyom, hogy ha a postára megy, ne menjen oda német ruhában.

Egy agg legény töprenkedése a nők legujabb győzelme felett.

Mióta Ádám apó oldalbordájából, — hogy az első világ tükrébe bepillantasson, — Eva asszonyság erővel kifurakodott, — azóta mindenféle utat és módot megkísérettettek a nők, hogy uralmukat megalapíthassák.

Eva ifjasszonynak már kezdetben mindjárt nem tetszett az, hogy nem ő, de Ádám talált előbb jönni a világra, s elsőségi jogánál fogva az foglalta el a legelső kinevezéstől függő, fényes és jövedelmes állomást, a paradicsomi csöszséget. Hogy tehát a tisztelt asszonyság férjét ezen új hivatalában compromittálhassa, — ama tolvajlásba elegyedett, mi miatt a szegény férjnek is meg kellett lakolnia. —

Idő multával szaporodván a nő-nem, nőttön nőtt kebelében az elsőség utáni vágy is, s a mellőztetésből származott boszú. —

Látván és tapasztalván azt, hogy minden a férfiakból telik ki, nálos van az erő, vitézség, hatalom, tudomány; ők foglalták el a nagy világban a legszebb tért, hol egyedül uralkodnak, s uraiknak magaslatából kicsinyléssel nézik le a gyenge nő nemet, melynek csak földszinti hely és csekély szerep jutott. —

Ez iszonyú helyzet, ezt nem lehet sokáig tűrni, itt a női méltóság lenézve, az ügyesség kinevetve, az érdem mellözve s az erény letiporva van; a férfiakon ezért boszút kell állani, a hatalmat kezökből kicsikarni, s aztán őket szépen leültetni. Ha nyílt csatában őket legyőzni nem lehet, örökös guerilla harcot kell ellenük folytatni. —

A tervezett csatározás a férfiak ellen megkezdett, majd alattomban, majd nyíltan, és a támadás mindig úgy irányoztatott, hogy a győzelem részökön lett. Titkos fegyverekkel majdan iszonyú hódításokat vittek véghez, egy édes mosoly, egy bájos tekintet, egy epedő sohaj, egy zöngzetes szó, mindegyik egy egy éles fegyvert képviselt, és az ábrándos ifjú, a szerető férj, az udvarló lovag, a vitez levente, a büvös szem nyílától földre terítettén, a szerelmi ömlengés legboldogabb percében, a legédesebb csók-özönben találta fel, a legirgalmatlanabb halált. — Így akarta Putifárné a szerénységétől megfosztandó erényes ifjat Józsefet pelengérré állítani, — így tette tönkre Delila Sámsonat, az erők erösét értékes hajfürtöi lenyírásával, s így változtatta disznóvá Circe Ulissest, a hősök hösét. — Hát a ki a családi titkok csarnokát kinyithatá, mennyi forradalmi és csataképet tudna onnan pingálni, s a műtárlatra kiállítani.

S ha titkos golyólok elfogyott, szövetségest keresve és találva nyíltan léptek fel. A világi hiúság, luxus, divat, mulatságok, élvez mint meg annyi szövetségese társak, és szolgálati lények segítségével, csudákat míveltek. A boldog szerető, a kegyelt udvarló, a hűférj, s a gondtalan család apa, egyszer csak azt vették észre, hogy egészen tönkre jutottak.

A tartós női harc, szebb szebb eredményt mutatott fel, s a nő mit eddig tenni nem tudott, nem akart, vagy nem mert, egyszer csak mint nagyon is megszokott, közönséges és mindennapi tettel lépett fel. A nők már régóta lovagolnak úgy otthon, mint a szabadban,

vadásznak, lönek, vívnak, szivaroznak, nemcsak a férfi ruhát, de a férfi kalapját is viselik, s a szemüveges férfiak maguk sem tudják hogyan jutottak e helyzetbe.

Még eddig látszólag politikai jogokkal nem bírtak, de azért befolytak a politikába is, s mit nyíltan nem tehettek, titkon szőtték fonták a politikai cselszövények szálait, melyből kötött hálózatba sokszor országok, népek akadtak fen.

Az Isten egyszer elgyönyörködve legnemesebb teremtményébe, az emberbe, így szóla hozzá: „*sokasodjatok és töltsétek be a földet, s hajtsátok azt uralmatok alá.*“ Ebből a hatalmi közösséget a nők olyan szépen ki tudták hozni, mint a deákisták a közösségeket a pragmatika sanetióból. Angliában a nők már politikai jogot, szavazatképességet nyertek, ott már a szegény férjek hátrányára meg van a közös ügy ugyan csak. Ezután már a férfi megosztva családfőnöki jogát, ne-jével együtt gyakorolja a házi fegyelmet, a törvényes képviselőt, s az eddig bírt és gyakorolt hatalmat. Együtt szavazzák meg a hitves társak a házi költségvetést, s a nő férjének úgy a jövedelem beszédében, mint annak hova fordításában segéd kezét tartozik nyújtani. A közössé vált ügyeik felett mint delegátusok tanácskoznak és szavaznak, s ha egyetértésre nem juthatnak, dönt felettök a *nyelv hatalma*, a fejedelmi szó.

Most már a nőnek ki kell lépni látszólagos szerény köréből, s a prósai seprő és főző kanál elvetésével, oly nemű foglalkozáshoz nyulni, mely őt nyert politikai méltóságában megillesse.

Mire való tovább az a tisztogatás, mosás, kenyér-sütés, varrás és gyermekápolás? eleget végeztek már azt a nők, végezzék ezután a férfiak is, úgy is közössé vált és megosztott a házi gond és minden teendő. Ők majd lesznek orvosok, papok, ügyvédek, bírák, országgyűlési képviselők és katonák. — Belőlük minden kitelik a világon.

Mint orvosok, a bennök rejlő magnetismusnál fogva, csakhamar felfedezik a betegséget, a pulsus érintésével azonnal rá jönnek a beteg kórállapotára, s a szerint prescribálnak, a mint a férfiak melakór, szerelem, féltékenység vagy zsebbajban szenvednek. Rendelnek süketésgről, vakságról, s ha szükség úgy kívánja, alkalmazzák a kenést, nádályozást és érvágást, s midőn már minden próbát megtettek, a beteg még is meghal, mert hát olyan beteg volt, hogy meggyógyítani sehogy sem lehetett.

Ha papok találnak lenni, ott sem sokkal lesznek alábbvalóbbak, a férfiú papoknál. Mert hát kezökben levén a szív kultsa, az értelem ajtaja felnyitásával nem annyira a szentek szentébe, mint inkább a titkok titkába hatolnak be, hogy csak eddig nem látott- és halottaknak jöjjenek birtokába.

A czeremóniáknak nagy pártolói leendenek, a képeket, szenteket tisztelik a mint csak lehet, bemejtenek, bérálnak, gyóntatnak, búcsút járnak, indulgentiát árulnak, stb. stb. s ha olyast pillantanak meg, mi nekik nem tetszik, azonnal keresztet vetnek rá, s ha zavukra a megátalkodott hitetlen férfiak nem találnak hallgatni, úgy egyházi átok alá vetik, hogy még úgy soha sem voltak.

Mint ügyvédek okvetetlenül tesznek a férfiakon, replikáznak, duplikáznak, triplikáznak amint csak lehet, a szóbeli ügyeket pedig a nyelv gyors kereksein oly hamar lejártatják, hogy mind az ellenfél, mind a bíró azon veszik észre, hogy a nyert per már készen van. Ha pedig védelmezni kell valakit, védbeszédök a legnagyobb bűnösnek is kibonyítja ártatlanságát.

Hogy szükséges-e egyezkedni, az ellenféllel összejátszani, ajándékokat fogadni el, azt majdan egyes esetek határozzák el; de ha jó fejű, tehénre tesznek szert, bizonyosan nem marad fejtetlen a Cliens, mert hát ebben a dologban nekik nagy praxisuk van.

Említeni sem kell, hogy mint bírák könnyen informálhatók lesznek. Szemökön fátyol lévén, az igazság serpenyője kezökben arra billen, a merre nagyobb súlyt talált tenni a vigyázatlan ügyes bajos ember; s e tettért ki meri vádolni őket? hiszen törvény szerint a bíró állása független, mint azt a közel elmúlt időszak eléggé bizonyítja.

Eddig még csak a *honatyákról* hallottunk valamit, hanem majd többet hallunk ezután a *honanyákról*, ha a nőket is megválasztják képviselőknek. Mennyi szép beszédet fognak ők tartani az országgyűlésen. A kormányt minden megtámadás ellenében védelmezik, melegen pártolják a nemzetiség egyenjogúságát, a közlekedés könnyítését s az emancipációt, megszavazzák a budgettet, kiállítják a katonát, behajtatják az adót, csak hogy az államgépezet fen ne akadjon, melynek egyik mozgató kerekét ők képezik. Valóban nagy emeltyűi lesznek a haladásnak. S ebben a férfiaknak még az a hasznuk is lesz, hogy az országgyűlésen beszélőik sem kell, mert hát a hol asszony van, ott nagyon bajos szóhoz jutni, — a melyik pedig csakugyan beszélni merne, azt úgy elhallgattatják, — hogy nem egy hamar vesz magának bátorságot ismét felnyitni a száját.

Annyi indítványt, törvényjavaslatot még aligha látott az öreg Európa a mennyit ezután lát; minden nap más más, újnál újabb dolog kerül szőnyegre, mert hát a futó időnek ki áll utjába? ki tudja feltartani a sebesen eltűnő perceket? Minden óra, sőt minden perc más más szükségét tár fel, melyet kielégíteni a tevékeny ember feladata. S ha a férfiak velők nem lesznek egy véleményen, ugyancsak megjárják, mert törvényes elvül fogják felláztatni azt az igazságot, hogy a férfiak az országgyűlésből kizárasanak, mert a férfiak úgy sem egyébre valók, mint otthon dolgozni.

Mint katonák fogják csak megmutatni, hogy ők a világ legvittezebbjei, mert hódító hatalmukat nem csak a félnék tiszték, de a harcsképes és bátor közlegények sem tudják feltartóztatni. Hogy minő munitiókat használnak, minő hadicsellessel fonják be az ellenséget, minő hősies önfeláldozás és elszántsággal veszik be az erődöket, ezt később hallani, olvasni és látni, leend módunkban.

Mindezekből pedig nem annyira másnak, mint az illető fejedelmeknek lesz az a hasznuk, hogy ezután a nőknek is megmondhatják hogy „jobbágyaim, alatt valóm!”

Gézengúz Tivadar.

Adomák.

— Na uram! már látom, hogy pápistává tesz a német bennünket erővel, sohajt fel nagy bánan a Bach rendszer virágában az öreg János bácsi, Kunhegyesen.

— Hát honnan gondolja kend azt?

— Nem csak gondolom, de bizonyosan tudom már uram! A ki nem hiszi, nézze meg, fel van már írva a vám végén a táblára: Dicsértessék a Jézus Krisztus. (District Jazygien Cummanien).

Az alkotmányos élet újraébredésével a mint a bizottmányi gyűlés összeült, egy jó kedélyű, öreg tábla-bíró így szól:

„A nyáj együtt van ismét, sőt ha jól látok: vannak közte két nyiretűek is.”

Egy vidéki olvasó egylet panaszkönyvében ez áll:

„Az egylet helyiségében, a napokban, gyufa hiányában, egy valaki a szomszédból volt kénytelen szemet hozatni a pipájába; szép a gazdálkodás, de a mi a gyufát illeti — túlságig megy.”

Erre az elnök sajátkezűleg, következő helyes írással e végzést jegyezte be:

Ellemi gyúnyagok, fálydalom, már az idén több vidékeket elpusztítottak, minékünk pedig Leg szenteb kötelességünk csak szelemi gyúnyagokat díljmentesen árulni, nem gufákat. 31/5. 865. Elnökség.

De már csakugyan meg van az alkotmány, — már magyar világ lesz!

— Hogy tudja bátyám?

— Hát csak gondolom öcsém, hogy egy rokonom folyamodását, mit házassági engedély kinyerése végett nyújtott be a „Miklós“ huszár ezred parancsnokságához: azért utasították vissza a napokban, mivel németül, — akarom mondani, magyarul volt írva, — s így aztán, hogy sikere legyen, egy orvossal kellett németre átfordíttatni, s úgy küldeni fel ismét; erre jött aztán meg az engedély. (Tény).

Kivonata Biharmegye bizottmánya 1867. május 27. s több napjain tartott ülési jegyzőkönyveinek.

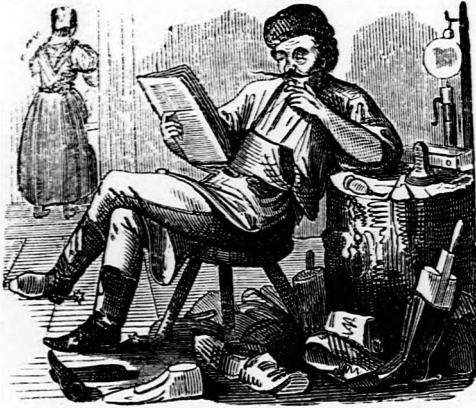
M. J. 239. sz.

3-or. Óhajtom a kártevő verebek elfogatását.

Végzés:

A 3-ik pontra nézve a bizottmány határozatot hozni, magát nem érzi felhíva.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Jó a fittott kályha, — de nem nyáron.

— — (Hát Emich Uram mi járatban volt Párisban?) Együgyű kérdés, melyre nagyon könnyű a felelet. Avagy nem tudod, hogy a párisi kiállítást minden valamirevaló pótentát meglátogatta, — ergo a pesti nyomdászok és újságkiadók potentátja sem maradhatott el onnan.

— — Erdélyben Udvarhelyszék tisztujtó bizottmánya bizalmat szavazott a miniszteriumnak, egyszersmind azon kívánságát is kifejezván, hogy a német közigazgatást és igazságszolgáltatást szüntesse már meg a magas miniszterium. (Melyik miniszteriumhoz beszéltek azok a székely atyafiak? a némethez vagy a magyarhoz?) Nem a bécsihez.

— — Koronázáskor a hátam megett állt egy gödöllői paraszt ember, ki szörnyen csodálkozott azon a sok lovon, mely előttünk elhaladt, mondván: „ugyan az a sok ló azoké-e, a kik rajta ülnek?“ Továbbá a sok szép öltözetről így véleményezett: gazdag szabó lehet az, a ki azokat varrta.“ De azon csodálkozott ő leginkább, hogy ugyan hol volt az a sok minden szépség, drágaság idáig? Hol voltak azok mindeddig? Mivel ő azokat soha sem látta sehol.

Ne kápkodj!

Lajthántúli szomszédaink nagyobb része irigy szemmel nézi újabb alkotmányos állapotunkat, lapjaik kigyót békát kiáltanak naponta ránk, hogy most sem elégszünk meg ugynevezett vívmányainkkal; mintha bizony nyakig úsznánk a boldogság tejföjében! Pedig higgyék meg jó urak, még eddig nincs mit irigyelni sorsunkon, és önök méltatlanul bánnak velünk, mint az

egyszeri cigány a fiával, melynek következő a históriája:

Vásárról jött haza a vén cigány, fáradtan, éhen, szomjan.

„Hej ápjuk“ — mondja felesége — tudom elfáradt kend! csak volna most anyi listem, anyi turóm, és anyi zsirom, a mennyi nincs, sitnék én magának ákkora rétest, hogy még a hetvenhetedik nagy apja sem evett olyant!“

Ezt meghallván a kuczkóban heverő fiuk, gyorsan talpra terem és közéjük ugorván, jobb kezével a bal könyökéig mérve, ehetnékem éles hangon elkiáltja magát: „Ugye anyám! én is kápkok ekkora darabot?“

De bezzeg hamar elállott a szava szegénynek! mert apja nem vévén tréfára a dolgot, terjedelmes tenyerével jókorát ütött czimlapjára, fogait vicsorgatva azt ordítván a megrémültnek fülebe: „Ne kápkodj! a tálamba!“

No lássák hát jó szomszédaink, mi így vagyunk; sem lisztünk, sem turónk, sem zsirom, sem rétesünk, — rég elfogyasztották jó barátaink — csak a pusztta tűzhely maradt meg, melyen sütni lehetne, ha volna miből, és már is ütnek önök minket irigy kézzel, *pedig nem is igen kapkodunk!*

Fa Jankó.

Biharmegye bizottmánya azon küldöttségébe, melyet megbizott, hogy vegye át a provisorius hivatamoktól a szolgabíróságokat, s adja át ugyanazokat a választott alkotmányos tisztviselőknek, majd minden járásba egy-egy papot is nevezett ki küldöttségi tagul. A Sz. járás egyik volt sz. bírása, a resignatio napján kérdi a b. . . i plebánost: „valjon miért küldte a megye tisztelendő urat is a többivel?“ — Mire okosabbat nem tudván felelni a szegény pap, ekként válaszolt: „bizonyosan azért, hogy örökre eltemessem a provisoriumot — és a tekintetes urat. . . .“

Műfordítás.

London 18 Flottenrevue ohne Unfall abgelaufen. Königin verlieh Sultan Bord ihrer Yacht Hosenband Orden. Sturm verhinderte alle Manöver.

A Flótások elszaladtak a szemléről, egy sem bukkott el. A királyné a portások vadászatán egy nadrágtartót adott kölcsön a szultánnak. Sturm betiltott minden efféle manővert.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.